

РЕШЕНИЕ

№ 39568

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **12258** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.111, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. П. Р. против заповед № 753/17.11.2025 г. на началника на Затвора - С.. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима като подадена от лице с правен интерес от оспорването в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е основателна.

С оспорената заповед на жалбоподателя е наложено наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“, на основание чл.101, т.7 ЗИНЗС. В обстоятелствената част на оспорения акт е посочено, че на 03.11.2025г. в 7:30 часа, на пост № 21 (7 група), постовият надзирател констатирал събиране на лишени от свобода в коридора на групата и възникване на словесен спор между жалбоподателя и лишения от свобода И. Р. И., който е прераснал във физическа саморазправа. С цел предотвратяване ескалация на напрежението спалните помещения били заключени. На същата дата бил извършен преглед на жалбоподателя от лекар, който отразил в съставения формуляр за регистриране на травматични увреждания (л.11-12 от делото), че: „В лява орбитална зона латерално две повърхностни разкъсвания на епидермиса, с леко кръвонасядане без конюнктивнален кръвоизлив. Лека болезненост в ляла скула, без разкъсвания на кожата и кръвонасядане“. Посочва се в мотивите на оспорения акт и, че в писмените си обяснения и проведения разговор жалбоподателят заявил, че поводът за конфликта и физическата

саморазправа е нерегламентираният ток в групата.

При тези обстоятелства издателят на оспорения акт намерил, че с действията си жалбоподателят е нарушил чл. 96, т. 3 и чл. 97, т.4 от ЗИНЗС, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 5 от същия закон.

Видно от приложения в преписката протокол № 92/13.11.2025г., раздел IV, по т.2 е отразено изслушване на жалбоподателя на основание чл.105 ЗИНЗС във вр. с чл.89, ал.2 от Правилника за прилагането му. Посочено е в протокола, че Б. П. Р. от 7 гр. е изслушан във връзка с докладна записка № 27365/11.11.25г. (л.18). Видно от докладната, с нея е предложено налагане на наказание на основание чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС - „Изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“ за жалбоподателя и за И. Р. И.. В протокола от изслушване е отразено и за двамата съответно, че другият го е нападнал в коридора и за да се защити, го е ударил. За жалбоподателя е отбелязано в протокола и, че не признава виновно поведение.

Представени са писмени обяснения от И. Р. И., Р. М. Й., С. П. С., Т. С. К. и жалбоподателя. Последният е описал в обясненията си нееднократни нападения спрямо него и съществуваща самоделна електрическа инсталация, представляваща риск за токов удар. В поясненията си И. Р. И. е посочил, че на връщане от 18 към 9 килия, която обитава, срещнал жалбоподателя и го поканил да влезе, да го попита нещо насаме, след което жалбоподателят го нападнал в коридора. Р. М. Й. посочил, че Б. Р. влязъл в спалното помещение и започнал да го обижда и налита на бой с Т. К., после налетял на самия Р. Й., пък се сбил и с И. И.. В обясненията на Т. С. К. също посочил, че Б. Р. влязъл в спалното помещение и започнал да го обижда и налита на бой, и се сбил с И. И.. В обясненията на С. П. С. е посочено, че Б. Р. влязъл в спалното помещение и започнал да вика и посяга; казали му да напусне, защото се държи неадекватно. След като излязъл, започнал да се бие с Р. – име, с което наричат И. И., видно от приложените писмени обяснения и показанията на свидетеля, обсъдени по-долу.

Описаните обяснения представляват сведения по смисъла на чл.171, ал.1 АПК, като изслушването на подателите не е необходимо. Тези сведения не установяват безпротиворечиво и еднообразно събитията от 03.11.2025г. Описанието им според Р. Й., Т. К. и С. С., чиито обяснения са безпротиворечиви помежду си, не съответства на описанието, дадено от И. И., който е вторият участник в конфликта, за който е наложено процесното наказание.

По делото са изслушани показанията на свидетеля К. И. Я., които съдът в настоящия състав възприема като последователни и безпротиворечиви. Свидетелят посочва, че въпросният И., известен като „Р.“, изкарал жалбоподателя от килията да говорят за някакъв нерегламентиран ток, нещо такова. Те седели и закусвали през това време. Р. посегнал на жалбоподателя, започнал да го удря, а старшините седели на решетките и гледали, явно чакали директора. Предната вечер, докато свидетелят забивал иконка в килията, влязъл старшина и попитал, какво блъскат, какво трескат и забил един шамар на жалбоподателя. Това бил старшината, който бил на случката, свидетелят не му знае имената. Старшините знаят имената на лишените от свобода, но последните имената на старшините - не. Наричат го „Рижавия“. Откакто постъпил в групата, Р. създавал много проблеми. Налита на две лица да ги бие. На едното момче му счупил тухла итонг в главата. Взел един плот и почнал да го бие с плота. Присъстващите му го взели и разтървали боя. Имало още едно момче, Р. го бил и него, свидетелят не знае защо. Свидетелят присъствал на физическата саморазправа между господин Р. и другия лишен от свобода, разтървавали ги даже.

От така установените обстоятелства следва, че оспорената заповед е постановена, без да е изяснена в пълнота релевантната фактическа обстановка. От приложените в преписката писмени доказателства, включително първоначалното съобщение от 03.11.2025г. (л.19), не се установява по несъмнен начин инициаторът на конфликта и причината за последния. Наред с това,

изложението в представените обяснения се различава съществено. Както беше посочено по-горе, описанието им според Р. Й., Т. К. и С. С., чиито обяснения са безпротиворечиви помежду си, не съответства на описанието, дадено от И. И.. Последният изрично е заявил, че той е поканил жалбоподателя да влезе в 9 килия, а заедно с това – че жалбоподателят го нападнал в коридора. Обратно, останалите трима заявяват, че жалбоподателят е влязъл в килията и те му казали да напусне. Що се отнася до обясненията на жалбоподателя, в преписката не са налични доказателства да е било предприето под каквато и да е форма проучване на твърденията за съществуваща изградена самоделна електроинсталация и съпътстващите я рискове, съответно – издирване на лицата, които са я изградили. Не се установява и не се твърди да е направен преглед на съществуващите видеозаписи от събитията. В представения протокол № 92/13.11.2025г. в действителност не са отразени обясненията и не е налице изложение относно съществуващите противоречиви сведения и информация за горепосочената инсталация.

Неизясняването на релевантната фактическа обстановка в нейната пълнота, което е задължение на административния орган съгласно чл.35-36 АПК, представлява съществено процесуално нарушение. В резултат на последното, оспорената заповед се явява в несъответствие с материалния закон, тъй като установените факти не са годни да обосноват процесното наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“. Съгласно чл.2 ЗИНЗС, изпълнението на наказанията е насочено към постигането на неговите цели чрез осъществяване на контрол върху поведението на осъдените за ограничаване на възможността да извършват други престъпления и да причиняват вреди на обществото; диференциация и индивидуализация на наказателно-изпълнителното въздействие за поправяне и превъзпитание на осъдените в зависимост от поведението им; осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве на осъдените и зачитане на правата и достойнството им; публичност, откритост и осъществяване на независим контрол върху дейността на органите по изпълнение на наказанията; взаимодействие с държавни органи, правителствени организации, както и договори с юридически лица. Целите на самото наказание са прогласени в чл. 36, ал.1 от Наказателния кодекс, както следва: 1. да се поправи и превъзпита осъденият към спазване законите и добрите нрави, 2. да се въздействува предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления и 3. да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото. Както беше посочено по-горе, изпълнението на наказанията включва, наред с останалите изброени, осъществяване на контрол върху поведението на осъдените, индивидуализация на наказателно-изпълнителното въздействие за поправяне и превъзпитание на осъдените в зависимост от поведението им и осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото им здраве. Постановяването на дисциплинарно наказание при неизясняване на събитията не съответства на неговата цел. Установените в случая факти не обосновават това наказание в съответствие с чл.102, ал.1 ЗИНЗС.

Като извърши преценка на основание чл.168, ал.1 АПК съдът в настоящия състав намира и, че оспореният акт е издаден в установената форма от компетентен орган, съгласно чл.104, ал.1 ЗИНЗС. Налице са обаче основанията по чл.146, т.1-3 АПК, предвид което заповедта е незаконосъобразна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед 753/17.11.2025 г. на началника на Затвора - С..

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред

тричленен състав на Административен съд – София-град.
Съдия: